

VOCES LOITADORAS.

Nas rúas que deberían ser seguras,
a liberdade sofre feridas duras,
unha ollada que pesa, que intimida,
rouba á muller a calma da súa vida.

Non son piropos, son cadeas de medo,
palabras que feren, que marcan o credo,
unha sombra que segue, que non cala,
unha violencia que a dignidade abala.

Queremos camiñar sen ser vixiadas,
sen mans ocultas, sen bocas armadas,
sen que o corpo sexa campo de batalla,
sen que a noite se converta en trampa e falla.

Cada paso debería ser dereito,
non un risco, non un lazo estreito,
mais hai quen pensa que pode invadir,
que pode roubar o noso existir.

Ergamos berros contra a inxustiza,
que a rúa sexa espazo de mestiza,
onde convivan sen medo nin rancor,
os corpos libres, os soños con valor.

Sororidade que medra nas prazas,
unha forza que rompe todas as lazas,
cando unha fala, todas se erguen,
cando unha sofre, todas se defenden.

Que os pasos xuntos sexan resistencia,
que cada voz sexa pura conciencia,
que nunca máis se tolere o desprezo,
que sexa firme o noso progreso.

Non máis silencios, non máis tolerancia,
non máis desculpas, nin falsa elegancia,
o acoso é crime, é ferida aberta,
é porta pechada que nunca se deserta.

As mulleres reclaman día a día,
unha vida sen medo, con alegría,
unha noite que sexa só camiño,
sen ameaza, sen lazo, sen destino.

Que cada farol ilumine confianza,
que cada rúa sexa esperanza,
que nunca máis se roube a liberdade,
que sexa lei vivir con dignidade.

E se alguén pensa que é xogo ou broma,
que escoite o berro que xa se asoma,
non somos presas, nin obxectos mudos,
somos voces fortes, somos mundos.

Galicia ergue bandeiras de loita,
contra o acoso que a vida escoita,
e cada verso será rebelión,
ata que a rúa sexa protección.

Que cada praza sexa territorio,
non campo hostil nin triste purgatorio,
que a cidade sexa espello de igualdade,
onde florezza sempre a liberdade.

E se a noite quere cubrir con medo,
responderemos cun firme credo,
a rúa é nosa, a rúa é camiñar.

Paula Reija Folgueira.